

poškozeného směřovati k tomu, by smlouva byla zrušena a původní stav byl obnoven; předpokládá tedy § 934 obč. zák., by dřívější stav bylo možno obnoviti, a nelze tuto obnovu nahraditi pozdějším požadováním interese dle §u 368 ex. ř. Možnost poskytnutá druhému smluvníku, by právní jednání zachoval v platnosti tím, že nahradí, co se nedostává na obecnou cenu, nemůže vyloučiti předpoklad, že uvedení ve stav předešlý musí býti možným. Žalobkyně sama přiznává, že žalovaný materiál již zpracoval, z čehož jest zjevno, že předešlý stav nelze již obnoviti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl mimo jiné v

d ů v o d e c h :

Dle zásady §u 934 obč. zák. může strana, jež byla zkrácena nad polovici ceny, žádati za zrušení smlouvy a z a o b n o v e n í d ř í v ě j š í h o s t a v u. Tento právní prostředek není tedy přípustným, je-li obnovení dřívějšího stavu (jako na př. v tomto případě) již dle povahy věci vyloučeno. Že se § 935 obč. zák. o tom nezmiňuje, nevádí, neboť tento § uvádí pouze případy, ve kterých právní prostředek dle §u 934 obč. zák. je vyloučen, ačkoliv zde jsou jeho podstatné náležitosti, t. j. zkrácení nad polovici ceny a možnost, že se obnoví dřívější stav. V tomto případě jest zřejmo z přednesu žalobkyně, že nelze obnoviti dřívější stav, t. j. stav v době uzavření sporné smlouvy ze dne 12. února 1919, neboť žalobkyně nemůže odvolati své prohlášení, že se vzdává koncese zubního technika na dobu od 1. ledna 1919 do 1. ledna 1923 se zpětnou působností a žalovaný není s to, by odčinil svou dosavadní činnost na základě smlouvy ze dne 12. února 1919. Jinak poukazuje se dovolatelka v tomto směru na správné důvody odvolacího soudu.

Čís. 2313.

Čtrnáctidenní lhůtu §u 2 (2) úpadkového řádu dlužno počítati od veřejného vyhlášení usnesení, jímž bylo vyrovnávací řízení zastaveno, nikoliv teprve od jeho pravomoci.

(Rozh. ze dne 27. února 1923, R I 82/23.)

Vymáhající věřitel nabyt exekučního zástavního práva na dlužníkovy movité věci dne 21. června 1922. Dne 4. července 1922 bylo zahájeno o dlužníkově jmění vyrovnávací řízení, čímž podle §u 12 vyr. řádu zaniklo právo na oddělení, poněvadž ho bylo nabyto teprve v období 60 dnů před zahájením vyrovnávacího řízení. Vyrovnávací řízení bylo právoplatně zastaveno rozhodnutím rekursního soudu ze dne 25. října 1922 (dlužníku doručeno dne 4. listopadu 1922), jímž bylo potvrzeno zastavovací usnesení vyrovnávacího soudu ze dne 28. září 1922. E x e k u č n í s o u d usnesením ze dne 17. října 1922 nařídil dražbu zabavených předmětů pro pohledávku vymáhajícího věřitele; dražba byla určena na den 20. listopadu 1922. Ježto byl dne 14. listopadu 1922 na dlužníkově jmění vyhlášen úpadek, žádal správce úpadkové podstaty, by dražební řízení bylo zastaveno dle §u 12 (2) konk. ř. S o u d

prvé stolice dražební řízení zastavil, rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by v řízení prodejovém pokračoval. **Důvody:** Poněvadž návrh na vyhlášení úpadku nebyl podán do 14 dnů po zastavení vyrovnávacího řízení, t. j. včetně do 8. listopadu 1922, netrvaly účinky zahájení vyrovnávacího řízení až do vyhlášení úpadku (§ 2 (2) kon. řádu), podle §u 12 vyrovnávacího řádu obživla práva na oddělení, nabytá nově před zahájením vyrovnávacího řízení. Toto věřitelské právo na oddělení, nabyté exekucí uhrazovací, nezaniklo vyhlášením úpadku, poněvadž vzniklo již 21. června 1922, tedy před 60denním obdobím před vyhlášením úpadku (§ 12 kon. řádu). Nebylo tudíž překážky, by nebylo v dražebním řízení pokračováno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor rekurentův, že bylo dlužníku teprve ode dne doručení usnesení vrchního zemského soudu, potvrzujícího zastavení vyrovnávacího řízení, možno, podati návrh na vyhlášení úpadku, by dosáhl účinků §u 2 (2) konk. ř., poněvadž prý před doručením tohoto usnesení vyrovnací řízení pro něho trvalo, nelze sdíleti. Ustanovení §u 2 (2) konk. ř. žádá zřejmě nepřetržitost řízení úpadkového a vyrovnacího, která nemá býti nad dobu, tam stanovenou přerušováno. Poněvadž toto ustanovení připouští, aby byl úpadek zároveň se zastavením vyrovnacího řízení nebo 14 dní po něm vyhlášen, jest z toho patrné, že nemá býti vyčkávána teprve právní moc tohoto zastavení. Tomu nasvědčuje také ustanovení §u 56 (4) vyr. ř., že poznámka zavedení vyrovnacího řízení má býti p o p r á v o p l a t n é m zastavení řízení vymazána, nebyl-li ve 14 dnech p o z a s t a v e n í návrh na vyhlášení úpadku podán, čímž jest vysloveno, kdy má býti právoplatnost zastavovacího usnesení vyčkána (t. j. při výmazu poznámky) a kdy ne (při podání návrhu podle §u 2 (2) konk. ř.). Nutno tedy 14denní lhůtu §u 2 (2) konk. ř. počítati ode dne, kdy nastávají právní účinky a následky doručení zastavovacího usnesení, t. j. ode dne jeho veřejného vyhlášení (§§ 56 (4), 63 (2) vyr. ř. a § 174 konk. ř.). Nezáleží na tom, že rozhodnutí druhé stolice, potvrzující zastavení vyrovnávacího řízení bylo dlužníku doručeno teprve dne 4. listopadu 1922, poněvadž toto rozhodnutí má zpětný účinek ke dni, kdy bylo vyhlášeno usnesení první stolice. Poněvadž usnesení ze dne 28. září 1922, kterým bylo vyrovnací řízení zastaveno, bylo veřejně vyhlášeno dne 3. října 1922, nemůže míti vyhlášení úpadku k návrhu teprve dne 14. listopadu 1922 podaném účinky § 2 (2) konk. ř.

Čis. 2314.

Úprava pachtovného (opatření Stálého výboru ze dne 8. října 1920, čís. 586 sb. z. a n.).

Stačí, oznámil-li propachtovatel pachtýři povšechně, oč zvyšuje pachtovné, aniž uvedl podrobný výpočet. Není závady, by soud nestanovil zvýšení pachtovného po 1 ha, třebaš propachtovatel žádal o zvýšení úhrnné, arcíť jen v mezích požadovaného úhrnného zvýšení.